

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ κ. ΣΟΥΡΗ

(Χαριζόμενο από «Μπουκέτο»)

Όταν ο άημερόντος σατυρικός ποιητής και εκδότης του περιοήμιου «Ρωμίου» Γεώργιος Σουρής, εγκατεστάθη εις την εν Ν. Φαλήρῳ ἑταιρίαν του, ἔλαβεν ἐν αὐτῇ χρόαν θαυμασία φιλολόγησεν ἐοσθί, εἰς τὴν ὁποίαν παροφίονον πάντες οἱ λόγοι καὶ γίλοι καὶ θαυμασῶν τοῦ ποιητοῦ. Κατὰ τὴν ἐοσθίρ αὐτὴν ἀνηγγέλλησαν ἐπέσοιοι στίχοι, ἐξ ὧν δημοσιεύομεν τοὺς κατωτέρω, τοῖς ὁποίοις ἐνεργῶς μᾶς παροφίονον ἡ γῆρα κ. Σουρῆ, ἐκ τοῦ περιοήμιου λευκώματός της.

Πρῶτος ἀπὸ τῶν κατωτέρω χαριζομένων στίχων ὁ κ. Μπαίμπης Ἄννινος :

Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποῦθ' ἄμα τὸ Φαληροχτισμένο
τοῦ χρόνου, Παναγία μου ! νὰ τὸχος πληρωμένο.
Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποῦθ' ἄμα, κλητήρας ἂν πατήρη
ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ νὰ τὸν ἐυλοκοπήσῃ.
Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποῦθ' ἄμα πέτρα νὰ μὴ ραῖσῃ,
καὶ ἂν ραῖσῃ ἄλλωστε ὁ Σγούρας ἂ; φροντίσῃ.
Ἐμένα μοῦ τὸ εἶπανε ἀνθρώποι μερακλήδες,
τὸ πῶς ἐδὼ καλὴ ζωὴ θὰ γάνουν οἱ Σουρήδες.
Σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποῦθ' ἄμα με τοὺς καινούργιους τοίχους,
εἶθε νὰ γράψῃ ὁ Σουρῆς χίλιες χιλιάδες στίχους.
Χρόνια πολλὰ καὶ ἀμέτρητα, νὰ ζῆσῃ, νὰ γλεντήσῃ,
ἀλλὰ ποτὲ ρωμαίίσο νὰ μὴ τὸ καταντήσῃ...
Πολλὰ εἶπαμε τ' ἀφεντικοῦ ἂς ποῦμε τῆς κυρίας;
ὅπουναί καὶ κομπάρια μᾶς με γάρβιας μυρίας :
Κυρά Μαρή, κυρά Σουρῆ, κυρά καμπανοφρόδα
σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ποῦχτισες ἀλόνιζε καὶ πῆδα !
Νάχῃ; ἀέρα καθαρόν, νὰ μὴν ἰδῆς χορέους
καὶ νὰ ξενίσης πάντοτε πολλοὺς μουσαφικαίους.
Νάχουν ἡ κόττες σᾶς αὐτὰ καὶ ὁ κῆπος σᾶς στανάκια
καὶ ἡ κυρία Φασουλή νὰ γάνῃ φασουλάκια.
Ἔχεις καὶ γυιὸ στὰ γράμματα καὶ γυιὸ στὸ Ροβιν-
[σῶνα,
νὰ κἀμῃ ὁ Θεὸς κ' ἡ Παναγία νὰ βάλῃ καὶ χορῶνα,
νὰ γίνῃ καὶ ἀξιοματιζὸς, στὴν Πόλι νὰ μᾶ; πᾶῃ
καὶ αἶμα τὸ μᾶθ' ἡ μάννα του, νὰ μᾶ; τραιάξῃ τοῦτ'.

Ἔχεις καὶ κόρην ἐμμορφὴν ὅπου τὴν λένε Ἑλλη
Καὶ—φρίξον ἤλιε—γαμβρόν ἐντό; ὀλίγον θέλει.
Ἔχεις Ἠρώ, ἔχεις Μυρτώ, ἔχεις καὶ Ἀλεξάνδρα
καὶ ὄλες αὐτὲς μετὰ καιρὸν θὰ σοῦ γυροῦν ἄνδρα.
Γιὰ τοῦτο φίλε, Φασουλή, εἰς τὸν χορὸ σὺν μητρῆς,
τράβα τὸ δρόμο σου μπροστὰ καὶ φρόντισε γιὰ
[προίκες,
Ἐπιμελοῦ, κοπιᾶσε ἐν ὄσφ εἰς αὐτὸ νέος
καὶ σφίγγε τὸ πογγάκι σου σὺν ἐμπορῶ; Ἐβραῖος.
Κάμε στὸ σπίτι ἀγασμὸ τὰ πνεύματα νὰ φύγουν
γιατὶ στὸ πνεῦμα σου αὐτὰ δρό;ου; στραβού; ἀ-
[νοίγουν,

ἀδιακόπως φρόντιζε νὰ κυνηγᾷ τὴν ὄλη
καὶ τρώχιζε τ' ἀθάνατο, σατυρικό ζοντάκι,
ποῦ τ' ἀγαποῦν οἱ Ἕλληνας, ἐλεύθερο καὶ δοδολι
καὶ Φασουλή τὸ Φασουλή γεμίζει τὸ σακκούλι !

Τὸ ἀκόλουθον ἐπίσης ὄρατον ποίημα γιὰ τὸ και-
νοῦργο σπίτι τοῦ ἀημερόντου Γ. Σουρῆ ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας τῆς ἡμέρας τῶν ἐγκα-
νίων ὁ ἀειμνηστὸς ποιητὴς Ἰωάννης Πολέμης :

Μιά μέρ' ὄνοιζαν τ' οὐρανοῦ τὰ γαλαξένια πλάτη
καὶ μέσ' ἀπὸ τοῦ Σαβαώθ τ' ὀλόφωτο παλάτι
ἐβγήκε ἓνα πουλί
Αἶ ! σεῖ; ποῦ σπέρνετε στὴ γῆ τὸ θροεφτικό σιτάρι
ποῦ βγάξ' ἀπ' τὴ θάλασσα τ' ἄχνό μαργαριτερι
καὶ βιώ; ἀπ' τὰ βουνά
Γιὰ σᾶ; μ' ἐπρόσταξ' ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸ ν' ὄρησω
γοργόφτερο καὶ ἀκούραστο νὰ ρυθῶ νὰ κατοικήσω
με σᾶ; παντοτεινά.
Μὲ λαχταρᾷ κἀθε καρδιά, με τρέμονα τὸ στοιχεῖα
γιατ' εἰμ' ἐγὼ ἡ ὄνειρευτὴ καὶ ἀθάνατη εὐτυχία
καὶ τὴ χαρὰ γεννῶ.
Μ' ἀφοῦ στὴ γῆ θὰ κατοικῶ χερμιῶνα χαλοκαίρι
γυροῦν νὰρῶ μιά φωλιά ποῦ νὰ μὴν ἔχη ταίρι
μηδὲ στὸν οὐρανὸ.
Κ' οἱ ἄνθρωποι ποῦ τ' ἄκουσαν εὐθὺς παλάτια χτίζουν,
κάστρα καὶ πύργους καὶ ἐκκλησιᾶς καὶ μ' ὅ,τι βροῦν στολίζουσ
γιὰ νὰ γενῆ ἡ φωλιά.
Κι ἡ εὐτυχία ἀπὸ κοντὰ καιμαρωτῆ διαβαίνει,
δὲν βρῖσκει ὅ,τι ἐπιθυμῆ καὶ πουνδῆ δὲν μένει
μιά ὥρα, μιά στιγμὴ.
Ἔνας μονάχα, ὁ ποιητὴς, ποῦ μέσ' στὸ νοῦ του κρύβει,
ὅ,τ' εἶχε ὁ νοῦ; τοῦ Σαβαώθ, χτίζει φτωχὸ καλύβι
καὶ μέσ' σ' ἐκεῖνο κλεῖ

τῆς νεότης τὰ ὄνειράτα, τοῦ πόθου τὸ καμίνι
μ' ἀγάπη ἀγνή τὸ στόλισε, ἀξια φωλιά νὰ γίνῃ
στὸ ζηλευτὸ πουλί.

Κ' ἡ εὐτυχία σταματᾷ καὶ τὰ φτερά μαζεῖται
καὶ στὸ καλύβι κατοικεῖ καὶ βρῖσκει ὅ,τι γυροῦσι
στὸ πλάι τοῦ ποιητοῦ.

Σουρῆ, στὸ σπίτι ποῦχτισες, καιμαρωτὸς διαβάτης
ἡ εὐτυχία θὲ νὰ ρυθῆ, θὰ κλεισῇ τὰ φτερά της
θὰ κατοικήσῃ αὐτοῦ.

Ἐπίσης ἐκ τοῦ λευκώματος τῆς κ. Σουρῆ ἀποσπόμεν τὰ κατωθι.

Στὴ Γυναίκα μου

Σὲ τούτη τὴ γιορτῆ σου, τῆς Παναγιάς τὴ μέρα,
θὰ σ' εὐχηθῶ Μαρή,
νὰ τὴ γιορτάσῃς πάντα σὺν κόρη, σὺν μητέρα
σὺν Μοῦσα τοῦ Σουρῆ. Γ. Σουρῆς

Εἰς τὴν Καν Σουρῆ

Εἰς ταύτην τὴν εὐφρόσυνον τοῦ γάμου μᾶς ἐπέτειον,
τὸν γάμον, συμφορῶν πηγὴν καὶ φαγομίτρα αἰτίον,
ὡς εὐτυχίαν τὸν ἕνωσ' καὶ βάλαμε τὸν πόνον,
ἀλλὰ με σένα μόνον. Γ. Σουρῆς

Στὴν κ. Σουρῆ

Ζητώντας στίχους ἀπὸ μέ, ζητᾷ; μιά ξένη χάρι
σὺν ἀνθῆ ὥραϊα νὰ γυροῦσε ἀπὸ τὸν κροῖο Γενάρη.
Ἐνῶ μὴ τυχῆ ζηλευτῆ σ' ἔχει ἀπὸ χρόνια βάλει
μέσ' στ' Ἀπριλίου τὰ ἀφθονα χαριτωμένα καλλῆ.

Γεώργ. Μαροκοῦς

Καὶ ἀκόμη τὰ κατωθι τῶν κ. κ. Ἀννίνου καὶ Λά-
οσαρη :

Souvent, ὡς λέγουν, femme variee,
ἀλλ' ἡ γυναίκα τοῦ Σουρῆ
καὶ βουτηγμένη στὸ φλωρι
ποτὲ τῆς δὲν θ' ἀλλάξῃ.
Bien foi ποῦ δὲν τὸ βλέπει αὐτὸ
πῶ; νάχῃ πάντα εἶναι γροφτὸ
τὸ σπίτι σᾶς τὸ ζηλευτὸ
νοικοκυριὸ καὶ τάξι...

Χαράλ. Ἄννινος

Souvent femme... βαρῆ !
Ν. Λάδοκρης

Ἐπίσης φίλος λόγιος εἰς τὴν καινούνην νὰ παρα-
χωρήσῃ χρόν τοῦ «Μπουκέτου» τοὺς κατωθι ἐπιμέ-
τρους καὶ πεζοὺς χαρακτηρισμοὺς τῶν λογίων μᾶς
περὶ τοῦ Σουρῆ :

Τῆς ζωῆς τὸ φῶς πρὶν πάρη
σοῦ τὸ βάφτισα Ρωμῆ,
Κ' ἐγενήκαμε κομπάριοι.
Τώρα βλέπω με καμᾶρι
Τὸ μικρὸ βαφτιστικό
Δέκα² χρόνων παλικάρια.

Γ. Δροδίνης

Στὰ χρόνια μᾶς τὰ σημερινά, τὰ δίσεκτα καὶ στεῖρα
Σπάνιο δῶρο, τὸ Σουρῆ, μᾶς χάρισεν ἡ μοῖρα,
Τῆς πίνας ἡ ἀσθένεια γενεῆ μαργαριτάρι.
Καὶ ἡ δικὴ μᾶς τοῦ Ρωμῆ τοῦ ζηλευτῆ χάρι.
Ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ποῦ ἀδοξαστὴ θὰ σβύσῃ
Τὸ γέλιο σου τ' ἀθάνατο μονάχα θέλει ζῆσι.

Ἄριθ. Προεδελέγγιος

Προσεχῶς θὰ δημοσιεύσομεν καὶ ἄλλα ὥραϊα ἀποσπάσματα ἐκ
τοῦ λευκώματος τῆς κ. Σουρῆ.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ἐὸ ἀγαπητὸς καὶ συμπαθὴς φίλος τοῦ «Μπουκέτου» κ. Ἰω-
άννης Τσαγγᾶρης καὶ ἡ πλήρης χάριτος καὶ χαρισμάτων,
ἐκλεκτὴ τῶν Ἀθηνῶν κόρη δις Τοτμήν ἐτέλεσαν τὴν παρελ-
θούσαν Κυριακὴν τοὺς γάμους των. Τὸ «Μπουκέτο» τοὺς
εὐγεται εὐτυχῆ καὶ ἀνέφελον τὸν βίον.

Ὁ ἀειμνηστὸς ποιητὴς